

RAAD VAN DISCIPLINE

Beslissing in de zaak onder nummer van: 22-231/AL/GLD

Beslissing van de voorzitter van de Raad van Discipline in het ressort
Arnhem-Leeuwarden van 30 mei 2022

in de zaak 22-231/AL/GLD

naar aanleiding van de klacht van:

klager

over

verweerder

De plaatsvervangend voorzitter van de raad van discipline (hierna ook: de voorzitter) heeft kennisgenomen van de brief van de deken van de Orde van Advocaten in het arrondissement Gelderland (hierna: de deken) van 16 maart 2022 met kenmerk K 19/96, door de raad ontvangen op dezelfde datum, en van de op de inventarislijst genoemde bijlagen 1 tot en met 5.

1 FEITEN

Voor de beoordeling van de klacht gaat de voorzitter, gelet op het klachtdossier, uit van de volgende feiten.

1.1 Klager heeft zich in 2016-2017 laten bijstaan door mr. M in een civiele procedure tegen een rietdekkersbedrijf. Mr. M en verweerder waren destijds werkzaam bij hetzelfde advocatenkantoor.

1.2 Op 30 mei 2017 heeft klager zich beklaagd over de bijstand door mr. M bij het kantoor waar mr. M werkzaam was. De klacht had kort gezegd betrekking op de door mr. M namens klager ingediende memorie van grieven en het niet aanvragen van pleidooi.

1.3 Mr. B, verweerder in de gelijktijdig door klager ingediende klacht (22-232/AL/GLD), heeft als waarnemend klachtenfunctionaris van de interne klachtencommissie de klacht van klager behandeld en geconcludeerd dat mr. M geen verwijt kon worden gemaakt.

1.4 Verweerder is in zijn hoedanigheid van kwaliteitsmanager op het kantoor toen eveneens betrokken geweest bij de afhandeling van de interne klacht van klager tegen mr. M.

1.5 Bij e-mail van 14 juni 2017 heeft verweerder klager onder meer bericht dat een schadeclaim uiteindelijk zal worden beoordeeld door de (aansprakelijkheids)verzekeraar van het kantoor. Ook heeft hij klager toen geïnformeerd dat uit zijn onderzoek niet was gebleken van een inhoudelijke fout of onjuiste opstelling bij de behartiging van de belangen van klager door mr. M. Verweerder heeft namens het kantoor de aansprakelijkheid van de hand gewezen.

1.6 Bij brief van 22 september 2017 heeft klager een klacht ingediend tegen verweerder in zijn hoedanigheid van kwaliteitsmanager op het kantoor van mr. M.

1.7 Bij beslissing van 9 juli 2018 (bekend onder zaaknummer 18-369) heeft de voorzitter de klacht kennelijk ongegrond verklaard. In die beslissing heeft de voorzitter, voor zover relevant in deze zaak, overwogen dat niet is komen vast te staan dat

verweerder als kwaliteitsmanager (klachtonderdeel a) bewust een onjuiste stelling heeft ingenomen, namelijk dat hem niet was gebleken van een inhoudelijke fout of onjuiste opstelling door mr. M. Ten aanzien van klachtonderdeel c), waarin verweerder werd verweten geen (deugdelijk) onderzoek te hebben verricht terwijl hij daarvoor als kwaliteitsmanager verantwoordelijk was, heeft de voorzitter overwogen dat de juistheid van dat verwijt, tegenover de gemotiveerde betwisting door verweerder, niet is komen vast te staan. Het hiertegen door klager ingediende verzet is op 18 maart 2019 door de raad ongegrond verklaard.

1.8 Bij beslissing van de raad van 3 juni 2019, bekend onder zaaknummer 18-545, in een klachtzaak van klager tegen mr. M, heeft de raad over dezelfde kwestie en op basis van dezelfde feiten als in klachtzaak 18-369 geoordeeld dat het verzet tegen klachtonderdelen a) en e) van klager gegrond is en die klachtonderdelen gegrond zijn. Ten aanzien van klachtonderdeel e) heeft de raad na de op 11 februari 2019 gehouden zitting in de beslissing van 3 juni 2019 onder meer overwogen:

“5.8 (...). In zijn e-mail van 30 januari 2017 heeft [mr. M] aan klager laten weten dat het gerechtshof een zitting niet nodig heeft geoordeeld, nu uitspraak zal doen, en voorts dat hij op 7 februari 2017 moet fourneren voor arrest. Volgens diezelfde e-mail van verweerder was op dat moment de zaak van klager formeel gesloten en mochten partijen geen nieuwe stukken meer aan het dossier toevoegen. Ter zitting heeft verweerder echter desgevraagd erkend, hetgeen ook de gebruikelijke werkwijze bij een gerechtshof is, dat de zaak van klager op dat moment mogelijk nog niet ‘voor arrest’ in het roljournaal stond, maar mogelijk ‘voor beraad’. Gelet daarop heeft [mr. M] naar het oordeel van de raad klager in zijn e-mail van 30 januari 2017 dan onjuist geïnformeerd door de stellen dat de zaak gesloten was en voor arrest stond. Dit terwijl verweerder, zo heeft hij ter zitting erkend, wist dat klager pleidooi had willen vragen en, zo is de raad ook gebleken, anders nog door het nemen van een akte relevante informatie onder de aandacht had willen brengen van het gerechtshof. (...).”

1.9 Op 10 juli 2019 heeft klager bij de deken een klacht ingediend over verweerder.

2 KLACHT

2.1 De klacht houdt, zakelijk weergegeven, in dat verweerder tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld als bedoeld in artikel 46 Advocatenwet door:

- a) als kwaliteitsmanager bewust een onjuiste stelling in te nemen, namelijk dat hem niet is gebleken van een inhoudelijke fout of onjuiste opstelling door mr. M, met als doel het voorkomen van een aansprakelijkstelling van zijn kantoorgenoot;
- b) geen deugdelijk onderzoek te verrichten, terwijl hij daarvoor als kwaliteitsmanager verantwoordelijk is;
- c) met zijn onjuiste opstelling de zaak van klager met volle overtuiging te benadelen en te frustreren ten voordele van de wederpartij.

3 VERWEER

De voorzitter zal hierna, waar nodig, op het verweer ingaan.

4 BEOORDELING

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

4.1 In het tuchtrecht geldt het ne bis in idem-beginsel. Deze klacht strandt op dat beginsel.

4.2 Het beginsel houdt in dat niet voor een tweede maal kan worden geklaagd over een gedraging van een advocaat waarover de tuchtrechter al geoordeeld heeft. Daarnaast verzet het beginsel zich ertegen dat een advocaat, nadat is geoordeeld over een klacht die een bepaald feitencomplex betreft, wordt geconfronteerd met een andere klacht van dezelfde klager die zijn grondslag vindt in datzelfde feitencomplex. Een advocaat moet er na de (onherroepelijke) beslissing van de tuchtrechter immers

op kunnen vertrouwen dat de klacht definitief afgewikkeld is. Dit kan slechts anders zijn in uitzonderlijke omstandigheden waarbij klager feiten of omstandigheden aan de herhaalde klacht ten grondslag legt die hem bij de formulering van de eerdere klacht niet bekend waren en hem evenmin bekend konden zijn.

4.3 Klager heeft bij de onderbouwing van deze klacht verwezen naar beslissing van de raad van 3 juni 2019 in zijn klachtzaak 18-545 tegen mr. M. Tijdens de mondelinge behandeling van die klachtzaak op 11 februari 2019 heeft mr. M verklaard over zijn handelen zoals is weergegeven onder 1.8 in de feiten hiervoor. Daaruit blijkt volgens klager nu dat verweerder destijds wel degelijk tuchtrechtelijk verwijtbaar, want onzorgvuldig, heeft gehandeld. Naar het oordeel van de voorzitter betrof dit echter hetzelfde feitencomplex als de eerder klachtzaak 18-369 tegen verweerder ook in zijn hoedanigheid van kwaliteitsmanager op kantoor van mr. M. Het door klager genoemde oordeel van de raad van 3 juni 2019 tegen mr. M levert naar het oordeel van de voorzitter niet een nieuw feit op dat dat het doorbreken van de ne bis in idem-regel rechtvaardigt. Ander feiten of omstandigheden die maken dat zulks anders zou moeten zijn, zijn niet aangevoerd en de voorzitter ook niet uit de stukken gebleken.

4.4 Uit het voorgaande volgt dat klager kennelijk niet-ontvankelijk zal worden verklaard in zijn klacht.

BESLISSING

De voorzitter verklaart: de klacht, met toepassing van artikel 46j Advocatenwet, kennelijk niet-ontvankelijk.

Aldus beslist door mr. H.F.R. van Heemstra, plaatsvervangend voorzitter, bijgestaan door mr. M.M. Goldhoorn als griffier en uitgesproken in het openbaar op 30 mei 2022.

Griffier

Voorzitter

Verzonden d.d. 30 mei 2022